

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Lengyel István Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: Dr. Lengyel István ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe; Cg.; adószáma:) felperesnek -, a V & F Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: Dr. Fancsali Ágnes ügyvéd) által képviselt I.r. alperes neve (I.r. alperes címe; Cg.; adószáma:) I.r., a II.r. alperes neve (II.r. alperes címe; Cg.; adószáma:.) II.r. és a Dr. Csiszár Katalin jogtanácsos (címe) által képviselt III.r. alperes neve (III.r. alperes címe; Cg.; adószáma:.) III.r. alperesek ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2010. május 20. napján meghozott 10.G.21.148/2008/80. számú ítélete ellen, a felperes által 82. sorszámon előterjesztett és a Gf.IV.30.515/2010/3. sorszámon kiegészített fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, akként változtatja meg, hogy a felperes által a III.r. alperesnek fizetendő perköltség összegét 100 000 (Egyszázezer) Ft-ra leszállítja, a felperes által az államnak megtérítendő eljárási illeték összegét pedig 1 800 000 (Egymillió-nyolcszázezer) Ft-ra felemeli; egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I.r. alperesnek 500 000 (Ötszázezer) Ft másodfokú perköltséget, az államnak pedig - az adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlaszámlámra - 900 000 (Kilencszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 80. sorszámú ítéletében a felperes keresetét elutasította és a felperest arra kötelezte, hogy fizessen meg az I.r. alperesnek 1 900 000 Ft, a III.r. alperesnek pedig 900 000 Ft perköltséget, valamint az államnak - külön felhívásra - 900 000 Ft eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezési eljárásban is irányadó tényállás szerint korábban **B.J.** tulajdonát képezte a felperesi társaság, a II.r. alperesi társaság, valamint a **B Kft.** is.

A **B Kft.**-nek és a felperesi társaságnak folyószámla- és beruházási hitel-tartozása keletkezett a III.r. alperes felé, amely hitelek a szerződő felek keretbiztosítéki jelzálogjog alapításával biztosították a felperes ingatlanain.

A felperes (korábbi nevén: B K Kft.) tulajdonát képezte a ..., .../12. helyrajzi számú ingatlan, amely a természetben ...(*1) szám alatt található, valamint a .../9. helyrajzi számú, a természetben ...(*2) szám alatti ingatlan is. A felperes 2007. évben több ingatlant értékesített az I.r. alperesnek (korábbi nevén: P Zrt.), amely társaság üzletszerűen foglalkozik lízingszerződések kötésével. A két perbeli ingatlant a felperes 2007. november 9. napján, külön-külön adásvételi szerződéssel értékesítette az I.r. alperes részére. A ceglédi ingatlan vételárát a szerződő felek 40 000 000 Ft + áfa-ban, míg a szolnoki ingatlan vételárát pedig 120 000 000 Ft + áfa-ban határozták meg.

Mindkét szerződésben rögzítették, hogy az adásvételre a lízingbe vevő II.r. alperes számára történő pénzügyi lízingbe adás céljából került sor. Az I.r. alperes, mint vevő a vételárát maga is a III.r. alperes hitelintézet által nyújtott kölcsönből finanszírozta, aki a hitel fedezetének biztosítására jelzálogjogot alapított a perbeli ingatlanokon.

Az adásvételi szerződéseket a felperes, az I.r. és a II.r. alperesek szervezeti képviselői aláírásukkal látták el. A szerződések megkötésekor ismert volt a szerződést kötő felek előtt az **A Kft.** által 2007. március 27. napján készített értébecslés, amely a ...(*1) szám alatti ingatlan nettó forgalmi értékét 65 500 000 Ft-ban, a likvidációs értékét nettó 49 100 000 Ft-ban, míg a ...(*2) szám alatti ingatlan nettó forgalmi értékét 165 000 000 Ft-ban, a likvidációs értékét pedig nettó 132 000 000 Ft-ban határozta meg. A szerződő felek tehát a vételárról ezeknek az adatoknak ismeretében döntöttek. A ceglédi ingatlan vonatkozásában utóbb 2008. január 29-én módosításra került az adásvételi szerződés akként, hogy az I.r. alperes, mint vevő jogosult volt a vételárát közvetlenül a III.r. alperes számlájára teljesíteni. A II.r. alperes a lízingszerződés alapján a fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért az I.r. alperes a lízingszerződést felmondta.

A felperes a 2008. november 4-én külön-külön benyújtott keresetleveleiben feltűnő értékaránytalanságra hivatkozással megtámadta a hivatkozott adásvételi szerződéseket. Állította, hogy a ...(*1)i ingatlan a szerződéskötés időpontjában nettó 80 000 000 Ft-ot, a ...(*2)i ingatlan pedig nettó 180 000 000 Ft-ot ért. Ezért kérte a szerződések érvénytelenségének megállapítása mellett a szerződéskötés előtti helyzet helyreállítását és a tulajdonjogának mindkét ingatlan vonatkozásában történő visszajegyzését az I.r. alperessel szemben, a II.r. és III.r. alpereseket pedig ennek túrására kérte kötelezni.

Az I.r. és III.r. alperesek a kereset elutasítását kérték, a II.r. alperes pedig a perben nem tett nyilatkozatot.

A védekező alperesek álláspontja szerint az adásvételi szerződésekben kikötött vételárak és az ingatlanok értékei között feltűnő értékaránytalanság nem állt fenn. A felek szabadon állapíthatták meg az ingatlanok vételárát, attól függetlenül, hogy ismerték a korábban az **A Kft.** által készített szakértői vélemény adatait. Az I.r. alperes hivatkozott arra is, hogy a felperesnek fokozott érdeke fűződött a szerződések megkötéséhez, „mivel az üzleti érdekeltiségébe eső cég kívánta a szerződés tárgyát képező ingatlanok visszalízingelni”. Kifogásolta továbbá, hogy a felperes felhívás ellenére sem igazolta az eredeti állapot helyreállításához szükséges fizetőképességét.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta. Megállapította, hogy a felperesnek a jelen perben azt kellett volna igazolnia, hogy a szerződések megkötésekor a feltűnő értékaránytalanság az ingatlanok tényleges értékei és a szerződésben kikötött ellenértékek között fennállt. A lefolytatott szakértői bizonyítás ugyanakkor a felperes állítását nem támasztotta alá, mert **M.L.** igazságügyi szakértő a ceglédi ingatlan reális forgalmi értékét nettó 45 741 000 Ft-ban, a szolnoki ingatlanét pedig nettó 124 000 000 Ft-ban határozta meg, a szerződések megkötésének időpontjában.

Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy bár a felperes a szakértői véleményben foglaltakat vitatta - azt állítva, hogy azokat a szakértő összehasonlító adatokkal nem támasztotta alá, illetve nem tért ki a korábbi értékebecslői megállapítások adatainak értékelésére - ezeket a kifogásokat azonban nem találta megalapozottnak. Kifejtette az ítélet indoklásában, hogy a szakértő ismertette a véleményében az értékelt ingatlanok adatait is és a szakértői módszereit is. Hivatkozott továbbá az összehasonlító adatokra is és kitért a korábban készült értékebecslésre is, továbbá meghatározta azt is, hogy azokhoz képest mi volt az eltérésének oka és azt kellően meg is indokolta. A tárgyalásra megidézett szakértő - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint - megfelelően nyilatkozott a felperes kérdéseire és az általa a tárgyaláson csatolt iratokra is. Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes magánfelkérésére szakértői észrevételeket készítő **B.E.** tanúkénti kihallgatására irányuló bizonyítási indítványt, valamint a más szakértő kirendelésére vonatkozó felperesi bizonyítási indítványt is, arra hivatkozással, hogy a **B.E.** észrevételeiben foglaltak nem tették aggályossá a perben beszerzett szakértői véleményben tett megállapításokat.

Arra tekintettel pedig, hogy a felperes nem tudta igazolni, hogy jelentős eltérés állt volna fenn az ingatlanok forgalmi értékei és a kikötött vételárak között a szerződéskötés időpontjában, elutasította az elsőfokú bíróság felperes által megjelölt további tanúk kihallgatása iránti bizonyítási indítványt is.

Ez ellen az ítélet a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra utasítását kérte.

A felperes nem vitatta, hogy a perben neki kellett bizonyítania azt, hogy a támadott szerződések tárgyát képező ingatlanok vételára „feltűnően aránytalan volt”. Kifogásolta azonban, hogy az elsőfokú bíróság **M.L.** szakértői véleményét elfogadta. Hangsúlyozta, hogy már az elsőfokú eljárás során közölte, hogy a szakértői véleményt nem tartja elfogadhatónak, mert a szakértő nem vette figyelembe az általa csatolt, korábban készített szakértői véleményben foglaltakat, nem értékelte megfelelően az összehasonlító adatokat, illetőleg a szakvélemény az egyéb szakmai követelményeknek sem felelt meg. Hivatkozott arra, hogy a szakvélemény 22. oldalának 4. összehasonlító adataként közölt ingatlan adatai tévesen kerültek feltüntetésre. Kifogásolta azt is, hogy a szakértő a konkrét helyrajzi számokat nem adta meg, így azok ellenőrzésére nem volt lehetősége. Állította, hogy a szakértő által önkényesen kiválasztott összehasonlító adatoknál a jelen perben értékelendő ingatlanokhoz „időben, térben és funkcióban” sokkal közelebb álló adatok beszerzésére is lehetőség nyílt volna. Hivatkozott arra, hogy a megalapozott szakértői véleményhez nélkülözhetetlennek kellett volna lennie annak, hogy a szakértő által felhasznált adatok visszakereshetők és ellenőrizhetők legyenek, anélkül ugyanis azokra kellően megindokolt, aggálytalan szakértői véleményt alapozni nem lehet. Álláspontja szerint az elsőfokú

bíróságnak lehetőséget kellett volna biztosítania számára arra, hogy más olyan igazságügyi szakértővel is megállapíttathassa a perbeli ingatlanok forgalmi értékét, aki korrekt összehasonlító adatokat szolgáltatott volna. A felperes fellebbezésében mindemellett sérelmezte az elsőfokú bíróság által alperesek javára megállapított perköltségek összegét is, amelyeket jelentősen eltúlozottnak tartott, azt állítva, hogy azok nem álltak arányban a jogi képviselők által elvégzett munkával. A fellebbezés-kiegészítésének mellékleteként pedig a felperes két adásvételi szerződést csatolt a szolnoki ingatlanra vonatkozó összehasonlító adatokként, valamint csatolta a **B.E.** ingatlanforgalmi szakértő megkeresésére az APEH által küldött választ, annak alátámasztására, hogy milyen lehetőségei lettek volna az ingatlanforgalmi szakértőnek az ingatlanok reális forgalmi értéke megállapításához beszerezendő összehasonlító adatokkal összefüggésben.

Az I.r. alperes az ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperesnek a másodfokú perköltségében történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a szakértői vélemény aggálytalan volt, mivel a szakértő kitért minden részletre és kellő mértékben használt összehasonlító adatokat is. A szakértő megfelelően megindokolta azt is, hogy a korábban más eljárások során készült, felperes által csatolt értékbecsléseket miért nem találta elfogadhatónak. Hangsúlyozta, hogy a személyiségi jogok és az adatvédelmi szabályok miatt mellőzte az adóhatóság is a pontos helyrajzi számok és házsámok megjelölését az adatszolgáltatása során. Egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a döntésével is, amellyel elutasította a felperesnek a **B.E.** tanúkénti kihallgatására irányuló bizonyítási indítványát, arra hivatkozással, hogy **B.E.** a perben nem tekinthető elfogulatlannak, mivel a felperes szerződéskötéskori ügyvezetője elismerte a bíróság előtt, hogy **B.E.** mintegy másfél-, két évvel a perindítást megelőzően az üzlettársa volt. Helyesnek tartotta azt is, hogy az elsőfokú bíróság elutasította a felperesnek a más szakértő kirendelése iránti indítványát is. Megítélése szerint ugyanis az elsőfokú bíróság a tényállást teljes mértékben tisztázta és annak alapján megalapozott jogkövetkeztetésre jutott. Nem tartotta figyelembe vehetőnek az I.r. alperes a felperes fellebbezésének kiegészítésében foglaltakat sem, mert a hivatkozott szerződések a felülepítmények állagára, méretére vonatkozó adatokat nem tartalmaztak, ezért összehasonlító adatként akkor sem lennének figyelembe vehetők, ha a hivatkozott szerződéseket a felperes időben (már az elsőfokú bírósági eljárás során) csatolta volna. A 2. számmal jelölt adásvételi szerződést azonban a felperes - álláspontja szerint - már korábban is csatolni tudta volna, mert abban a B K Kft. volt az eladó, akinek képviselőjében ugyancsak **B.J.** járt el. Ezért erre a bizonyítékra - álláspontja szerint - a Pp. 235.§ (1) bekezdésének tilalma vonatkozik.

A jogi képviselőjeként eljáró ügyvéd által elvégzett munka mennyiségére és jellegére (az általa szerkesztett beadványok terjedelmére, a tárgyalásokon, valamint a szakértő által tartott helyszíni szemlén történt részvételére tekintettel a megállapított ügyvédi munkadíjat is megfelelő összegűnek tartotta.

A II.r. és a III.r. alperesek a felperes fellebbezésére nem tettek észrevételt.

A peres felek a másodfokú eljárás során tárgyalás tartását nem kérték. Ezért az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja és a (3), (4) bekezdései alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés csupán kis mértékben, a II.r. alperes javára megállapított elsőfokú perköltség tekintetében alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elbírálása szempontjából jelentős tényeket teljes körűen feltárta és a tényállást helyesen állapította meg. Helytállónak találta az ítélet tábla az így megállapított tényállásból levont jogi következtetéseket is. A felperes fellebbezésében foglaltak ugyanakkor nem voltak alkalmasak annak megállapítására, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen, vagy pontatlanul állapította volna meg, vagy a döntését eljárási szabályt sértve hozta volna meg.

A Legfelsőbb Bíróságnak „A feltűnően nagy értékkülönbség és az ellenszolgáltatás megállapításánál irányadó szempontokról” szóló Pk. 267. számú Polgári Kollégiumi Állásfoglalása szerint a szolgáltatás értékének megállapításakor elsősorban a forgalmi értéket kell figyelembe venni. Annak vizsgálatánál azonban, hogy az értékkülönbség feltűnően nagy-e, a bíróságnak mérlegelnie kell az eset összes körülményeit. Figyelemmel kell tehát lennie a szerződés egész tartalmára, a szerződéskötés kori forgalmi (érték)viszonyokra, a kereslet-kínálat alakulására, a szerződő felek bármelyikének esetleges külön igényére, illetőleg fokozott érdekeltiségére a szerződés létrejöttében. A forgalom biztonsága azt követeli meg, hogy a szerződő felek körültekintően járjanak el a szerződéseik megkötésekor, megfontoltan tegyék meg a szerződési nyilatkozataikat, annak biztosítása céljából, hogy kölcsönösen bízhatnak a szerződések fennmaradásában. A forgalom biztonsága érdekében ezért meg kell akadályozni, hogy a megtámadási jogot bárki az utólag esetleg valamilyen okból megbánt szerződéstől való szabadulásának, vagy kedvezőbb szerződési feltételek kikényszerítésének eszközéül gyakorolja. Az együttműködés és a rendeltetésszerű joggyakorlás elveit a bíróságnak a megtámadás elbírálása során is alkalmaznia kell.

A következetes bírósági gyakorlat szerint csak a kirívó értékkülönbség esetén van helye a feltűnő értékaránytalanság megállapításának (BH.1990.57.), továbbá az adásvételi szerződés feltűnő értékaránytalanság címén történő megtámadása nem lehet alapos, akkor sem, ha az eladó a szerződéskötés időpontjában tudatában volt az ingatlan valós forgalmi értékének, azonban annak ellenére - egyéb indokok, szempontok miatt - mégis az annál kevesebb ellenértéken történő szerződéskötés mellett döntött, vállalva az értékcsökkenésből adódó veszteséget (BDT.2009.2060.).

A jelen perben nem volt vitás, hogy a szerződéskötéskor ismertek voltak **B.J.** (mint a felperesnek a szerződéskötések során eljáró szervezeti képviselője) előtt az **A Kft.** által készített értébecslések. A felperes tehát tisztában volt az ingatlanok korábban meghatározott forgalmi értékével a szerződések megkötésekor. Az a körülmény ugyanakkor, hogy a III.r. alperessel szemben fennálló tartozások miatt a felperes valóban kényszerhelyzetben volt-e, nem vehető figyelembe, tekintettel a Pp. 215.§-ában foglaltakra, nevezetesen arra, hogy a felperes a perbeli szerződéseket csak azok feltűnő értékaránytalanságára hivatkozással támadta meg, egyéb jogcímre hivatkozással viszont nem.

Mindezekre tekintettel - figyelembe véve a 267. számú Polgári Kollégiumi Állásfoglalásban foglaltakat is - megállapítható, hogy a felperes megfontoltan tette meg a szerződési nyilatkozatait, annak érdekében, hogy a III.r. alperes felé fennálló kötelezettségeit ki tudja egyenlíteni.

Az ítéltábla nem találta alaposnak a felperes hivatkozásait a szakértői véleménnyel összefüggésben sem. Az elsőfokú bíróság ugyanis az ítéletében kellően megindokolta, hogy miért találta elfogadhatónak a szakértői véleményben foglaltakat, illetve miért nem látta indokát más szakértő kirendelésének, illetőleg a szakértői véleményre vonatkozó felperesi észrevételt elkészítő **B.E.** kihallgatásának. Nem volt vitás a perben, hogy **B.E.** a felperes magánfelkérésére készítette el a nyilatkozatát, tehát azt nem (magán) szakértői véleményként, hanem (csak) a felperes észrevételeként nyújtotta be a felperes.

A következőkes bírósági gyakorlat szerint viszont még a fél magánfelkérésére készített szakértői vélemény is csak, mint a fél szakszerű nyilatkozata vehető figyelembe, tehát azt a fél előadásának kell tekinteni. Ennél nagyobb bizonyító erő nyilvánvalóan nem tulajdonítható a fél magánfelkérésére igazságügyi szakértő által elkészített „észrevétel”-ként előterjesztett bizonyítékhoz sem. Ez azonban önmagában nem jelenti azt, hogy a magánmegbízásra véleményt készítő, vagy észrevételeket szerkesztő szakértő megállapításai ne lehetnének alkalmasak arra, hogy a perben beszerzett szakértői vélemény megalapozottságát illetően a bíróságban kétségeket támasszanak, vagy legalábbis felvessék a további bizonyítás szükségességét (BDT.2005.1119.; 1902.). Az adott esetben azonban az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy a **B.J.** fel fennállt kapcsolatára tekintettel elfogulatlanak nem tekinthető **B.E.** nyilatkozatai nem voltak alkalmasak arra, hogy azok a bíróságban kétséget ébresszenek a perben kirendelt **M.L.** igazságügyi szakértő szakértői véleményében foglaltakkal szemben. Az ítéltábla ugyanakkor egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy **M.L.** szakértő a szakértői véleményében több módszer egybevetésével és összehasonlító adatokkal alátámasztva állapította meg a perbeli ingatlanok 2007. évi forgalmi értékét, valamint meggyőző magyarázatot adott arra is, hogy miért nem fogadhatók el az adott esetben a korábbi értébecslések adatai. A valóban aggálytalannak minősíthető szakértői vélemény alapján tehát az ítélet megalapozottan meghozható volt, amint azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította, ezért ahhoz a felperes által felajánlott további bizonyítási eljárás lefolytatására valóban nem volt szükség.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét elutasító rendelkezését alaposnak találta.

Mindemellett az ítéltábla megjegyzi azt is, hogy az I.r. alperes alappal hivatkozott a Pp. 235.§ (1) bekezdésében meghatározott tilalomra is a felperes fellebbezéséhez mellékelt okirati bizonyíték vonatkozásában, amely nem csupán a 2. számmal jelölt, hanem az 1. számú szerződés vonatkozásában is megállapítható.

Az ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg az I.r. alperes javára a jogi képviselőtel felmerült ügyvédi munkadíjból eredő perköltség összegét is, amelynek meghatározásakor az ítélete indokolásában hivatkozott „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a

továbbiakban: R.) 3.§ (2) bekezdésében foglaltak mellett alkalmazta a - hivatkozni elmulasztott - (6) bekezdést is, amikor a mérlegelési jogával élve csökkentette az I.r. alperes javára megállapítható ügyvédi munkadíj összegét, annak mintegy 2/5 részére. Az I.r. alperes a javára így megállapított - ügyvédi munkadíjból eredő - perköltséget reálisnak tartotta és etekintetben is helybenhagyni kérte az elsőfokú bíróság ítéletét.

A következőes bírósági gyakorlat szerint, ha a kereset marasztalás helyett a szerződés érvénytelenségének megállapítására irányul, a pertárgy értékeként a szerződésben kikötött szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás értékét kell figyelembe venni (BH.2001.30.132.; 2009.332.; BDT.1999.79.).

A perérték (192 000 000 Ft) meghatározásakor a Pp. 25.§ (4) bekezdése szerint az áfa nem tekinthető járuléknak, ezért annak összege is a perérték alapjához számítandó.

Az ügyvédi munkadíj megállapításakor azonban a bíróságnak a pertárgy értéke mellett figyelembe kellett vennie az I.r. alperes jogi képviselője által kifejtett ügyvédi tevékenység mértékét is. Az elsőfokú bíróság e szempontok szerint járt el, amikor az I.r. alperes perköltségének összegét megállapította.

Az I.r. alperes jogi képviselője által szerkesztett beadványok mennyiségére, a tárgyalásokon, illetve a helyszíni szemlén való részvételére tekintettel az ítéletábra nem látott lehetőséget az ügyvédi munkadíj nagyobb mértékű mérséklésére.

(A felperes ugyan a fellebbezésében (2. oldal utolsó bekezdése) túlzottnak állította és ezért csökkenteni kérte a II.r. alperes elsőfokú perköltségét is. Az elsőfokú bíróság azonban a II.r. alperes javára perköltséget nem állapított meg, ezért a felperesnek ez a fellebbezési kérelme nem volt értelmezhető.)

Alaposnak találta ugyanakkor az ítéletábra a felperes fellebbezésének a - III.r. alperes javára megállapított - perköltség összegének csökkentésére irányuló kérelmét (amelyet a felperes a teljes, általa fizetendő perköltségére vonatkozóan előterjesztett, ezért a III.r. alperes perköltségére is vonatkoztatni kellett.)

A III.r. alperes javára megállapított ügyvédi munkadíjból eredő elsőfokú perköltség összegét az ítéletábra túlzottnak találta. A III.r. alperes jogi képviselője ugyanis csupán egy tárgyaláson volt jelen, emellett a per során csak két - pár soros - beadványt szerkesztett. Ilyen körülmények között a javára a 900 000 Ft összegű jogtanácsosi munkadíj megállapítása még a perbeli jelentős pertárgyérték mellett is túlzott mértékű. Ezért azt az ítéletábra 100 000 Ft-ban összegben találta arányosnak a III.r. alperes jogi képviselője által kifejtett munkával, illetve az I.r. alperes jogi képviselőjének perbeli tevékenységéhez és az annak alapján megállapított ügyvédi munkadíj összegéhez viszonyítva.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének a felperest a III.r. alperes javára perköltség fizetésére kötelező rendelkezését a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben akként változtatta meg, hogy a felperest a III.r. alperes javára 900 000 Ft helyett csupán 100 000 Ft perköltség (jogtanácsosi munkadíj) fizetésére kötelezte az R.3.§ (2) és (6) bekezdései, valamint a Pp. 75.§ (2) bekezdése és a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján.

A Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek korlátaira tekintet nélkül köteles határozni az államnak járó illeték tárgyában, ha azt észleli, hogy arról az elsőfokú bíróság (akár a felek javára, akár a felek terhére) tévesen rendelkezett.

Debrecen, 2011. május 10.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk.
előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelélül:

-kiadó-